

HEIDI

HEIDI TRĂIA ÎNTR-UN ORAȘ MIC DIN ELVEȚIA ÎMPREUNĂ CU MĂTUȘA EI DETE. ÎNTR-O DIMINEAȚĂ, MĂTUȘA DETE I-A SPUS LUI HEIDI: „ASTĂZI VOM MERGE SĂ ÎL VEDEM PE BUNICUL TĂU CARE LOCUIEȘTE ÎN MUNȚI.” ACESTA SE NUMEA UNCHIUL ALM.

DUPĂ CE AU MERS O BUNĂ BUCATĂ DE VREME, ELE AU AJUNS LA COLIBA UNCHIULUI ALM. „BUNĂ DIMINEAȚA, UNCHIULE ALM!”, ÎL SALUTĂ MĂTUȘA ȘI ÎI SPUSE CĂ HEIDI O SĂ RĂMÂNĂ LA EL O PERIOADĂ. HEIDI ERA FOARTE ÎNCÂNTATĂ SĂ-ȘI CUNOASCĂ BUNICUL ȘI INTRĂ ÎN COLIBĂ. BUNICUL ÎI FĂCUSE UN PĂTUȚ ÎN HAMBAR, CHIAȚ LÂNGĂ O FEREASTRĂ ROTUNDĂ DE UNDE PUTEA VEDEA TOATĂ VALEA. „HEIDI, VEI RĂMÂNE AICI CU UNCHIUL ALM PENTRU CĂ EU TREBUIE SĂ PLEC LA FRANKFURT!”, SPUSE MĂTUȘA, APOI PLECĂ.

HEIDI A MÂNCAT O MASĂ COPIOASĂ ȘI APOI A DORMIT BUȘTEAN ÎN PATUL EI DIN FÂN. ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, HEIDI A FOST TREZITĂ DE CÂNTECUL UNUI FLAUT. ERA CHIAȚ PETER, CIOBANUL, CU TURMA LUI DE OI. „VREI SĂ MERGI ȘI TU CU PETER?” A ÎNTREBAT-O BUNICUL. „DA, TE ROG!” ZISE HEIDI. ÎN TIMP CE EA SE PREGĂȚEA DE PLECAR, BUNICUL LE-A ÎMPACHETAT O GUSTARE DE PRÂNZ CELOR DOI.

